Najvyšší súd **5 Cdo 349/2009**
Slovenskej republiky

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **E., s.r.o.**, so sídlom v K., IČO: X., proti povinnej **H. Z.**, naposledy bytom v K., **o vymoženie 69,44 eur (2 091,90 Sk) s príslušenstvom,** vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. Er 752/1996, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. K. M., so sídlom v K., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. marca 2008, sp. zn. 6 CoE 101/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a .**

Oprávnenej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Obvodný súd Košice 2 (tiež súd prvého stupňa) v zmysle § 45 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) 26. augusta 1996 poveril súdneho exekútora Ing. K. M., aby na základe rozhodnutia Obvodného súdu Košice 2 z 26. februára 1996 č.k. 34 Cb 121/1996-9 v exekučnom konaní vymohol pohľadávku oprávnenej S. S. a.s., B. proti povinnej H. Z. vo výške 2 091,90 Sk s príslušenstvom, ako aj trovy exekučného konania.

Okresný súd Košice II uznesením z 9. mája 2007, č.k. Er 752/1996-9 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a súdnemu exekútorovi náhradu trov konania nepriznal. O zastavení exekúcie rozhodol podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok) a o náhrade trov exekúcie podľa § 203 Exekučného poriadku. Uviedol, že nárok na náhradu trov exekúcie v zmysle § 203 Exekučného poriadku vznikne súdnemu exekútorovi výlučne vtedy, ak dôjde k zastaveniu exekúcie procesným zavinením

oprávneného, prípadne ak oprávnený mohol pri náležitej opatrnosti v čase podania návrhu predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Mal za to, že oprávnený dôvod zastavenia exekúcie, smrť povinnej predvídať nemohol, s prihliadnutím na to, že návrh na začatie exekúcie bol oprávneným podaný u súdneho exekútora dňa 19. augusta 1996 a povinná zomrela dňa 30. septembra 1998; povinnú k náhrade nemohol zaviazať z dôvodu smrti.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie súdneho exekútora uznesením z 28. marca 2008, sp. zn. 6 CoE 101/2007 uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov súdneho exekútora ako vecne správne v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže súdny exekútor bol v konaní neúspešný a ostatným účastníkom trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor, ktorý navrhol uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Mal za to, že odvolací súd pochybil, keď rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil. Začatie samotnej exekúcie „zavinil“ sám oprávnený, teda aj zastavenie je len v dôsledku konania oprávneného, ktorý návrh na vykonanie exekúcie podal. V dôvodoch dovolania rozoberal skutkový a právny stav veci.

Oprávnený sa k dovolaniu súdneho exekútora nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súdu rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a **o trovách konania**, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Dovolaním je v danom prípade napadnutý potvrdzujúci výrok uznesenia odvolacieho súdu o trovách konania. Takéto rozhodnutie nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné. Vzhľadom na to by prípustnosť dovolania súdneho exekútora prichádzala do úvahy len v prípade výskytu niektorej z vád uvedených v ustanovení § 237 O.s.p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne

nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených vád však dovolacím súdom nebola v konaní zistená a dovolateľom ani namietaná.

Obsah dovolania nasvedčuje tomu, že ako dovolací dôvod dovolateľ uplatňuje § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. že napadnuté rozhodnutie (jeho výrok o trovách konania) spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. Na uvedený dovolací dôvod preto v danej veci, v ktorej dovolanie nie je prípustné, nebolo možné vziať zreteľ.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania súdneho exekútora nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V priebehu dovolacieho konania oprávnený G. F., a.s. súdu oznámil, že predmetná pohľadávka bola na základe zmluvy o postúpení zo dňa 25.11.2002 postúpená obchodnej spoločnosti E., s.r.o., so sídlom v K.. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade bol riadne preukázaný prechod práva z exekučného titulu postúpením pohľadávky z G. F., a.s. na spoločnosť E., s.r.o., dovolací súd konal ďalej s uvedenou spoločnosťou ako účastníkom konania (oprávnenou).

V dovolacom konaní úspešnej oprávnenej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti dovolateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. februára 2010

JUDr. Vladimír Magura, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská